

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΩΜΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. ΙΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΗΛΗΡΕΤΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 21 Μαρτίου 1875.

Σ Κ Ν Η Π Ε Σ

Εἰθὺς μετὰ τὸν κριμαϊκὸν πόλεμον πολλὸς ἐγένετο λόγος ἐν Γαλλίᾳ ἂν πρέπει ἢ ἔχει νὰ μεταμορφῶνται τὰ πολεμικὰ πλοῖα εἰς φορτηγά. Πάντες οἱ ναύαρχοι τοῦ γαλλικοῦ στόλου ἀπεφάνθησαν μιᾶ φωνῇ ὅτι ἡ τοιαύτη χρῆσις εἶναι ἐπιζήμιος καὶ ἐξουτελιστικὴ διὰ τὸ ναυτικόν. Ἐν Ἑλλάδι ὅμως φαίνεται ὅτι ἐπεκράτησε πρὸ χρόνων ἡ ἐναντία γνώμη, ἐκτὸς μόνον ἂν εὐρεθῆ ὁ ἀρνούμενος νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀπλὰ δέματα τοὺς Ἀχόλους καὶ τοὺς Γαίλας.

Μεταξὺ τῶν παντοίων προτάσεων αἰτινες ἔγειναν πρὸς σχηματισμὸν ἀπαρτίας, ἀφωσιωμένοις τις βουλευτῆς ἐξ Ἑπτανήσου ὑπέβαλε καὶ τὴν ἀκόλουθον: «νὰ ληφθῆ κατὰ γράμμα τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιοτίμου κ. Δουζίνα καὶ νὰ χορηγηθῶσιν εἰς αὐτὸν δώδεκα ψῆφοι.»

Πολλὸς γίνεται λόγος ἂν ἐπιτρέπει ἢ ἔχει τὸ σύνταγμα νὰ θεωρηθῶσιν ὡς χρήσιμοι πρὸς ἀπαρτίαν καὶ οἱ μὴ ἐξελεγχθέντες βουλευταί. Τοῦτο ἐνθυμίζει ἡμᾶς τί συνέβη πρὸ εἰκοσαετίας εἰς τὴν ἄνω Σύρον. Ὁ ἐφημέριος κρώτα τὸν καθολικὸν ἐπίσκοπον ἂν συγχωροῦσιν οἱ κανόνες νὰ κοινωνήσῃ ὁ ἱερεὺς διὰ ζύθου ἐν ἐλλείψει οἴνου. Εἰπόντος δὲ τοῦ ἐπισκόπου ὅτι τοῦτο δὲν γίνεται «Μὲ συγχωρεῖτε, Ἅγιε Δέσποτα», ἀπήντησεν ὁ ἐφημέριος, «εὐρεθεῖς ποτε εἰς ἀνάγκην, μετεχειρίσθη ζύθον ἀντὶ οἴνου καὶ οὐδὲν ἔπαθον.»

Πᾶς ὁ παραδεχόμενος ὅτι μεταξὺ δύο σημείων ἡ εὐθεῖα γραμμὴ εἶναι ἡ συντομωτέρα, ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ παρομοιάσῃ τὸ ἡμέτερον σύνταγμα πρὸς ποινικὸν κώδικα δοίγοντα μὲν καὶ περιγράφοντα τὰς ἀξιοποίνους πράξεις, οὐδὲ γὰρ ἕως λέγοντα περὶ ποινῶν.

Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστῆμη ἐξηκρίβωσεν ὅτι διὰ μὲν τὰς νόσους ἔσαι εἶναι ἰάσιμοι, ἐν μόνον φάρμακον ὑπάρχει, ὁ σίδηρος κατὰ τῆς χλωρώσεως, ἡ κινίνη κατὰ τοῦ πυρετοῦ, καὶ τὸ θεῖον κατὰ τῆς ψώρας, διὰ δὲ τὰς ἀνιάτους, ὡς τὸν κερκίνον ἢ τὴν χολέραν, πληθὺς ἱατρικῶν. Ἀναλογιζόμενοι τὸ πλῆθος καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν συνταγῶν ἔσαι ἐγγράσιον κατὰ τῆς συνταγματικῆς ἡμῶν καχεξίας, πολλὸ φρεσάμειθα ὅτι αὐτὰ ἀνάγκη εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν. Μόνος ὁ σίδηρος καὶ τὸ πῦρ μένουσι ἀκόμη νὰ δοκιμασθῶσιν, ἀλλ' ἐλλείπει ὁ Ἴπποκράτης.

Οὐδέποτε γελῶμεν τόσον πολὺ ἔσον ὅταν ἀναγινώσκομεν στερεοτύπως εἰς τὸν «Λίωνα» ὅτι τὸ ποτήριον τῆς παρανομίας ἐπληρώθη καὶ ἐπίκειται ἡ ὥρα τῆς χύσεως. Ὁ «Ἀσμοδαῖος», κρῖνων ἐκ τῶν ἔσαι βλέπει, πιστεύει ὅτι τὸ ποτήριον τῆς ὑπομονῆς τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ εἶναι πῆθος Δαναῶν.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

Κόμης Συντάκτα τοῦ «Ἀσμοδαίου»,
Λάβε τὴν συνέχειαν τῶν ἡμερῶν μας. Εἶνε ἐλάχισον δευτεῖα, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ὁ Ἀσμοδαῖος ὅ,τι δημοσιεύει δὲν τὸ δημοσιεύει μὲ κακὴν πρόθεσιν, ἔχει πάντοτε καλὸν σκοπὸν καὶ εἴθε νὰ ἔχη καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αὐτὸν ἀπαρμείωτον.

ΦΛΟΣ.

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΜΑΣ

(συνέχεια και τέλος)

Πού ξμεινα; Τὸν δρόμον του εἰς τὰς Ἀθήνας χάνει,
ὅστις τοὺς οἴκους σήμερον ὡς ἐδηγρὸς λαμβάνει.
Κ' ἐνῶ προπέρυσ' εἰζευρες πῶς ἡ ὁδὸς ἐκείνη
ᾠδήγει εἰς τὸν Μενδρεσέν, ἐμπρός σου μαρμαρίνη
ὑψοῦται τις νεόδμητος ἑμογενὸς οἰκία,
καὶ λέγει: « Ἄρά γ' εἰς αὐτὴν νῦν κλείετ' ἡ ληστεία; »

Ναί, ἤλλαξαν τῶν Ἀθηνῶν οἱ πάλαι γνωστοὶ δρόμοι
καὶ δι' αὐτὸ ἀνίκαναι καλοῦντ' οἱ ἀστυνόμοι.
Ἐκεῖ νομίζουσι οἱ πτωχοὶ πῶς κλέπτῃ θὰ συλλάβουσι
καὶ τρέξουσι, πλὴν τὸ μέτωπον ἐπὶ μαρμάρων θρακίον
κ' εὐρίσκονται ἀπέναντι μεγάλου κτηματίου.
Ἐγνώριζαν, ὅτι ἐδῶ ἐντὸς τοῦ ὑπογείου
ἔστυβον κατέρυγε γυμνάσιον τὸ Ταμείον
κατέρχονται, κ' εὐρίσκουσι ἐδῶ ζυθοπωλείον
καὶ ζυθοπώλην τιμίον καὶ χρεωμένους νέους.
Ἐγνώριζαν, ὅτι εἰς αὐτοὺς τοὺς κήπους τοῦ ὄραίου
ὑπῆρχε καταφύγιον ποτὲ κρυπτῶν ἐρώτων
ἀκροβατοῦντες ἔρχονται χωρὶς νὰ κάμουν κρότον
καὶ βλέπουσι: Κόρη εὐγενὴς λαμπρῶν ἀξιομάτων
περὶ τοῦ ἐκκερμυῶς λαλεῖ μετ' ἄλλους τῶν πραγμάτων
τῆς χθὲς εἰς παλινορθωσιν κοινῆς ἡμῶν πατρίδος
κ' ἡ πατριώτις εὐγενὴς λαλεῖ χωρὶς ἐλπίδος
πρὸς ἄνδρα, ὅστις σύνοφρος ἀκούει τεθλιμμένος
καὶ δύσκολον τὴν θέσιν του ἐμολογεῖ ἀσμένως...
(Ὡς βλέπετε, πολιτικὰ οἱ φίλοι ἐμιλοῦσι...
Αἱ κόραι μας τὴν θέσιν των εὐκόλως λησμονοῦσι).
Πρὸ τοῦ τοιοῦτου σήμερον σπουδαίου διαλόγου
ὑπὸ προσώπων εὐγενῶν διαγωγῆς ἀψύγῃ,
καταισχυνθέντες μένουσι βωβοὶ οἱ ἀστυνόμοι.
Ἄφου οἱ ἄνθρωποι ἤλλαξαν, ἀλλάζουσι καὶ οἱ νόμοι.
Ἄφου οἱ δρόμοι ἤλλαξαν, τὸν δρόμον ὅλοι χάνουσι.
Μὴ τὰ ὀπίσω ἐμπροσθεν πολλοὶ δὲν ἐκλαμβάνουσι,
κ' ἐνῶ εἰς τὰ Ἀνάκτορα θάρρουν ὅτι πηγαίνουσι,
ἀθόρυθοι ἔς τὸν Πειραιᾶ κ' ἠσύχως καταβαίνουν;

Πᾶσαν ὁδὸν μᾶς ἔφαξε τὸ ὕψος τῶν μεγάρων.
Τὰς διευθύνσεις χάνομεν, καὶ ὡσπερ ἵπποι κάρβων
μὲ πάταγον φερόμεθα, πλὴν σύροντες πενίαν,
γυμνοὶ, κ' εἰς βράχη φέροντες στολὴν ἐλευθερίαν.

Αὐταὶ εἰν' αἱ ἡμέραι μας. Χθὲς σιαγόνας γραίας
θὰ ἀπεκάλει τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως μας νέας,
μὲ χάσματα παντοῦ κενὰ ἀφράκτων οἰκοπέδων
σταδίων ἀσχολήσεων καὶ παιδείας τῶν παιδῶν,
Πλὴν σήμερον σκυλόδοντα ἀπέκτησεν ἡ πόλις
τὰ μέγαρα, καὶ δι' αὐτῶν στενὴ χαράδρα μόλις
σ' ἀφίγει τ' ἄστρα τοῦρανοῦ τὴν νύκτα νὰ μετρήσῃς,
ἔνα τῆ ἀριθμητικῆν μὴ αἴφνης λησμονήσῃς,

ἄφ' ὅτου ἄνευ ὀβολοῦ νὰ ζῆς καταδικάσθης,
διότι προοδεύουσαν τὴν πόλιν ἐφαντάσθης.
Σκυλόδοντα! σὲ δάκνουσι, καὶ οὔτε κἂν τὴν λύσασαν
σοὶ μεταδίδουσι, ἐπειδὴ φιλόανθρωποι θὰ ἦσαν
ἂν λυσσαλέον σ' ἔκαυναν' θὰ ἐφοβοῦντο τότε.
Ἄλλ' ἤδη μᾶς ἀπέμειναν οἱ τόσοι πατριῶται,
ἀφου δὲν μᾶς ἀπέμεινε πατρίς νὰ τοὺς χωρέσῃ!
Καὶ οὔτε διὰ τοῦ Ζωγιοῦ φωνάζει κἂν ἡ Μέση,
οὔτε λαλεῖ ὁ Πειραιεὺς διὰ τοῦ Ποσειδάωρος,
σιγῆ καὶ ὁ Κορέσιος τραχὺς τετιγοφόρος,
ὁ Μανουσακῆς δὲν λαλεῖ, τὰ πάντα καταπίνει,
κ' ἂν ψιθυρίζῃ ἡ Στοά, πλὴν δὲν λαλεῖ κ' ἐκείνη,
ὁ Πόρος δὲν μωρολογεῖ διὰ τοῦ Χ. Δουζίνα,
τὰ δυστυχῆ Καλάβρυτα τὰ ἔφαγεν ἡ πᾶνια,
τὸ Μεσολόγγι σκέπτεται, βωβὴ ἡ Μεσσηνία
νὰ ἡμερώσῃ προσπαθεῖ μ' ἐν νεῦμα τὰ θηρία,
ἡ Ζάκυνθος εἰς ποίησιν τὸ ἄλγος τῆς ἐκχύνει,
ἡ Σύρος ἔχει Ἀμπελῶν ὡς ποιητὴν κ' ἐκείνη,
ἡ Κόρινθος πίνει κρασί, αἱ Πάτριαι μας πτωχεύουσι,
καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι διὰ τρεῖς ἑμογενεῖς δουλεύουσι.

Αὐταὶ εἰν' αἱ ἡμέραι μας, προόδου φεῦ ἡμέραι!
Τὴν ἁρμονίαν, Μοῦσά μου, κἂν εἰς τοὺς στίχους φέρε.
Ἄλλως φρικτὸν ναυάγιον μᾶς ἀπειλεῖ, ὦ Μοῦσα,
ἡ κύματα καὶ κλύδωνας δεινοὺς περιφρονοῦσα.
Ὅ φύσει δούλος κύριος ἐγείρεται Κυρίων'
πανώλην τρέφει τοῦ νοῦς τὸ Πανεπιστημείον'
ἀλαταποθηκάριος δὲν γίνετ' ὁ διδάκτωρ,
ὁ ποιητὴς ἢ ὁ σοφὸς μόλις νὰ γίνῃ πράκτωρ,
ὁ γλύπτης εἶναι δύσκολον καὶ μαρμαρᾶς νὰ γίνῃ,
καὶ ὁ ζωγράφος ἐροφᾶς ἂν θέλῃ ἄς καλλόνῃ,
ὁ ῥήτωρ μόλις βουλευτὴς πωλῶν τὰ κτήματά του
ἀλλ' ἔστις θέλει ὑπουργός, μὲ τὰ ποδήματά του
ν' ἀνέλθῃ δύναται εὐθὺς, διὰ νὰ ἔχῃ λόγον
ἢ τεργεσταία φίλη μας παντοῦ νὰ ρίπτῃ ψόγον,
Νέα Ἡμέρα εὐπρεπὸς ἢ γρατὰ καλουμένη
νὰ μᾶς δεικνύῃ τί θολὴ ἡμέρα μᾶς προσμένει.

Τίς πταίει, τὸ ἐψάλαμεν καὶ νίπτομεν τὰς χεῖρας.
Φοβοῦμεθα τοὺς πρακτικοὺς τοῦ ἔθνους μας σωτήρας.
Ἐὰν δὲν ἐθαπτίζοντο μικροὶ, πρὶν ἢ λαλήσουσι,
Ἐβραίους θὰ ἐφώναζαν, ὦ ναί, νὰ τοὺς βαπτίσουσι.
Αὐταὶ εἰν' αἱ ἡμέραι μας, προόδου φεῦ ἡμέραι!
Τὴν ἁρμονίαν, Μοῦσά μου, κἂν μὲ τοὺς στίχους φέρε.
Μακρὰν τῶν διαγωνισμῶν, μακρὰν τοῦ Ἄφεντούλη,
θὰ δειξῆς, εἴμαι βέβαιος, πῶς δὲν κοιμᾶσαι δούλη.

ΦΛΟΞ.

Φίλτατε Ἀσμοδαίτε,

Ἡ φυσιολογικὴ σας σπουδὴ χειρῶν καὶ ποδῶν μᾶς ἐδιδασκεύετο ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐφωτίσανε σὲ πολλὰ πράγματα, εἰς τὰ ὅποια ποτὲ πρωτότερα δὲν εἶχε προσέξουμε. Κατὰ τοῦτο, ἐπροοδέψαμε· ἀλλ' ἡ πρόοδος φέρνει στὴν πρόοδο· καὶ ὡς κ' ἐμεῖς ἀπὸ μέρους μας ἐξανόξικα πῶς οὔτε χέρια, οὔτε πόδια ἔμπορῶν ποτὲ νὰ ἴσθωσαν ἐντελῆ, ἐν δὲν θεωρηθῶν ἐνταμῶς, τὰ μὲν, μὲ χειρῶν, τὰ δὲ μὲ ὑποδήματα. Εἶναι διὰ τοῦτο ποῦ ἐβλῆθηκαμε κ' ἐμεῖς νὰ κἀνωμε φυσιολογικὰς μεγάλας σπουδὰς ἀπάνου στὰ ὑποδήματα· καὶ ἴσως νὰ περιορίσωμε τὰς φυσιολογικο-πολιτικο-θρησκευτικὰς ἐρευνὰς εἰς τὰ ὑποδήματα μόνον· ἐπειδὴ ἡ σπουδὴ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν εἶναι ἴσως ἀσκοπη εἰς ἐμᾶς τοὺς ἐπαρχιώτας, ὅπου δὲ φοροῦμε χειρῶν πᾶς κάθε ποῦ μᾶς καλέσονται σὲ γάμο κανενὸς πλοῦσιου· καὶ κάθε ποῦ ἐρχομάσθε εἰς τὴν πρωτεύουσα.

Εἶδαμε λοιπὸν εἰς τὸν τόπο μας δύο λογικὰ ὑποδήματα ἐξαισία (παραλείπομεν τὰ μὴ-ἐξαισία) 1ον τὰ διακρινόμενα διὰ τὸ ὑπερβολικὸν ὕψος τοῦ τακουνοῦ τους, μυτερὸ ἀπίθωμα, καὶ λεπτότητα. 2ον τὰ διακρινόμενα διὰ τὴν χαμηλότητα τοῦ τακουνοῦ, πλάτος, μᾶκρο, καὶ ἔχταση. Τὰ πρῶτα τὰ φοροῦν ἢ κοπέλας τοῦ συρκοῦ, ἢ ὅποιες, ἐν ὅλη καλῇ πίστει, νομίζουσι πῶς τὰ τακούνια ἐκεῖνα εἶναι ὁμορρα· καὶ κινδυνεύουσι νὰ στραγγουλήσων τὰ πόδια τους, γὰρ νὰ λάθωσιν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δευθῶσιν ἀνόητοι. — Τὰ δεύτερα, οἱ ἔτσι λεγόμενοι τακουνάδες ἄνθρωποι ποῦ πάνε στὸ ἐσπερινό τους κάθε σαββάτο, δὲν λείποσιν ποτὲ ἀπὸ τῆς λειτουργίας τὴν Κυριακὴν, φιλοῦν τὰς πόδας τοῦν ἐκκλησιῶν καὶ . . . ὑποθέτομε . . . πῶς καὶ ἡ ἠθικὴ τους θὰ ἴσθω ἀνάλογη.

Τὰ τακούνια, Κύριε μου, εἶναι καθὼς βλέπετε, τὸ στήριγμα τῆς ζωῆς, ἐπειδὴ εἶναι τὸ στήριγμα τοῦ σώματος. Καὶ σὲ πολλὰς περιπτώσεις χρησιμεύουν· σὰ σκαλοπάτι γὰρ νὰ σῶνωμε τόσα πράγματα. — Ἄν ἡ ἀλουποὺ καὶ ἔχη τακούνια ἂν τὰ σημερὰ τοῦτα τῶν κοπελῶν μας, δὲν ἔθελε πεῖ πῶς τὸ σταυρὸν ἦτον ἄγουρο. — Μπορεῖς νὰ μὴν τὸ πιστέψης, Ἀσμοδαίτε φίλτατε, ἀλλ' ἔμεις εἶναι ἀληθέστατον ἔστι, ὡς καὶ τώρα, κάποιες κοπελοῦλες βουθημέναι ἀπὸ τὰ τακούνια τὰ ψηλὰ τοῦ συρκοῦ, σῶνουν εὐκολὰ τὸ γαμπρὸν, χωρὶς ν' ἀκαρτεροῦν ν' ἀξήλουν.

Μένει ἀκολούθως ἀποδεδειγμένον ὅτι, τὸ τακούνι τὸ ψηλὸν εἶναι καὶ πάρα χρειάζομενο, καὶ πάρα ὠφέλιμον στὰς κοπέλας· σ' ἐκὲς τοὺλάχιστον ὅπου ἔχουν λίγα προικιά, ἢ κηλὲς ὅπου δὲν ἔχουν διόλου. Ἐπειδὴ ἐκὲς ὅπου ἔχουσι τὰ πολλὰ, ἔμπορῶν, ὑφονόμενες ἀπάνου σ' ἔδαῦτα, νὰ φυλῶνουν τόσο, ὥστε νὰ βᾶνουν τοὺς γαμπροὺς ἀπουκάτου τους, καὶ νὰ διαλένε ν' ἀγοράζωσιν ὑποποδοῦν θέλουσι.

Μὰ ποῦ νὰ πῆ κανεὶς τοὺς χαιρετισμοὺς ὅλους τῶν τακουνοῶν! Δὲν ἔθελε δικήσων, ὄχι εἰκοσιτέσσαροι, ἀλλ' οὔτε σαρανταοχτὼ οἰκοίς ἐπαίνῶ τους. Τὰ τακούνια τῶν παπουτσιῶν εἶναι τὸ μέγα στήριγμα καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων τακουνοῶν καὶ μόνον τὰ μεταχειρίζονται διαφορετικὰ

ἀπὸ τὰς κοπέλας. Τοῦ τακουνοῦ τὸ τακούνι εἶναι χαμηλὸν· ἐπειδὴ ὁ τακουνοὺς εἶναι φρόνιμος ἄνθρωπος, καὶ τὸ ψηλὸν καὶ τὸ μυτερὸν τακούνι ἔθελε τὸν ἐκθέσει σὲ ξαναγυρίσματα, εἰς τὰ ὅποια φοβᾶται, καὶ μὲ δίκρα, τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, Κύριε Ἀσμοδαίτε, εἶναι φοβερὰ γὰρ τὸ ἀβάσκαμα! . . . Ὁ δὲ τακουνοὺς ποῦ γνωρίζει τὸν κόσμον, κάνει τὰ τακούνια του χαμηλὰ, γιὰτὶ δὲν ἔθελε νὰ στραβοπατήσῃ καὶ νὰ πῆσῃ ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο εἰς τὸ ὅποιο τὸν ἀνέβασε τὸ μεγαλόσχημον τοῦ κορυφίου τοῦ ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων. Ἔτσι, τὸ τακούνι τοῦ τακουνοῦ ἔχει πλάτος, μᾶκρο, καὶ ἔχταση Τὸ τακούνι ἐκεῖνο εἶναι χωρῶρι ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἢ φτέρνα τοῦ τακουνοῦ ἀναπαύεται χωρὶς κίνδυνον.

Εἰς τὸ τακούνι ἐκεῖνο καθένας βλέπει τὸν φιλακόλουθον· τὴν εὐσέβειάν του διὰ τὰς τοίχους τῆς ἐκκλησίας· τὸ σέβας του διὰ τὰς ἁγίας τεσσαρακοστάς· τὴν συμπάθειάν του διὰ τὰ καμιλάκια· εἰς ἕνα λόγον τὸν εὐσεβῆ παπαδάθρωπον. Ἐκεῖνοι ποῦ ἐλάθων ὑπόθεσις μὲ αὐτὸν, τότε λένε ἄδικον· μὰ ποὺς τοὺς πιστεύεις;! . . . Ὁ Τακουνοὺς πατεῖ κατὰ τὰ τακούνια του, καὶ δὲ φοβᾶται νὰ γύρη, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ κινδυνεύῃ ἢ ὑπόληψί του. Πρὸς δὲ τούτοις, ὁ τακουνοὺς ἔκαμε πάντα τὸ σταυρὸν τοῦ κάθε ποῦ ἔκουσε τὴν πρώτην καμπανὰ τῆς ἐνορίας του.

Μὰ, φίλτατε Ἀσμοδαίτε, εἶπα ἴσως παράπολλα, καὶ ἡ ποδιά σου δὲν θὰ ἔμπορῆσῃ νὰν τὰ χωρέσῃ. Τὰ λοιπὰ διὰ τὴν αὔριον.

* *

ΟΙ ΜΕΛΛΟΝΤΕΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΚΟΥΜΟΥΝΑΟΥΤΟΣ.	Ἄχ, Περωτῆ! . .
ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ.	Ὁ Νικολόπουλος ἐδῶ εἶναι;
ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ.	Διελύθη ἡ Βουλῆ;
ΖΑΪΜΗΣ.	Ἦουχα . . ἦσυχα . .
ΜΕΣΣΗΝΕΖΗΣ.	Πατρίς μου γλυκεῖα . .
ΜΟΥΡΑΤΙΑΝΗΣ.	Χι, χι, χι, χι! . .
ΚΟΡΟΜΥΛΛΑΣ.	Ὁ Κουκάκης! ὁ Κουκάκης!
ΡΕΒΕΛΩΤΗΣ.	Φάσματα . . ὀγδοάκοντα δύο . .
ΜΑΡΤΣΟΥΚΟΣ.	Χέρι μὲ χέρι.
ΓΡΙΒΑΣ.	Ἐτὸν τόπο, καὶ σ' ἔφαγα!
ΤΡΙΓΓΕΤΑΣ.	Τηλεγραφήσατε ὅτι ἀποθνήσκω.
ΣΟΥΤΣΑΣ.	Ὁ Ἀρνωτάκης μ' ἔφαγε.
ΛΑΜΠΡΟΣ.	Ἐ τοῦ Μπερνούδακη.
ΣΑΡΙΒΟΛΟΣ.	Ὁ βούλομαι τὰ τσιτῶσαι.
ΨΥΧΑΣ.	Ἐκαμε κ' ὁ Τσιγκρὸς σπῆτι.
ΛΙΒΑΔΑΣ.	Ἄπαγάδι καὶ δύο πόστα.
ΠΑΛΤΥΣ.	Τὸν ἄλλον φοῦρνον, . . τὸν ἄλλον . .
ΔΕΛΗΣ.	Βαρτέμαι.
ΔΙΓ. ΒΑΛΧΟΣ,	Ὁξου, ποιητάρια.
ΑΡ. ΒΕΤΖΑΛΗΣ.	Σὶ μπερῶλ!
ΑΝΑΣΤ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.	Ἰουλία . . Κυκεῶν . . Βασιλεία . . Αἰῶν . .
ΑΓΝΙΩΤΑΚΗΣ.	Ἐγὼ . . Βίσμαρκ . . μέγας ἄνθρωπος.
ΣΕΡΠΙΕΡΗΣ.	La quouistion . . argent . . betes . .
ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΣ.	Τὸν Παρασκευαῖον . . λοιπὸν . . ἔξω, ἔξω.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗΣ.	Ἄφεντούλης . . Ἀντωνιάδης . . Ρόκη . .
ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ (ποιητῆς).	Ἀποθνήσκω . . φεῦ! ἄγαμος.
(ἔπεται συνέχεια)